

POT

Župnija Marijinega rojstva Polhov Gradec

Izdaja župnijski urad Polhov Gradec. Odgovarja župnik Bogdan Oražem.

a
v
g
u
s
t
i
s
r
p
a
n
2
0
1
7
l
e
t
n
i
k

Družina na poti k izviru

Človek se sprašuje: »Od kod prihajam, kam grem, kaj se mi dogaja ...?«. Bog ne ostaja daleč in čaka, ampak se približa, je ob njem. Bog Oče vzame človeka tam, kjer človek je, v njegovih najbolj preprostih potrebah, pa vendar zato, da ga povede k drugačni vodi in drugačnemu kruhu.

Papež Frančišek

Svetopisemsko zrnje

»Jaz sem kruh življenja. Vaši očetje so jedli v puščavi mano in so pomrli. To je kruh, ki prihaja iz nebes, da tisti, ki od njega jé, ne umre. Jaz sem živi kruh, ki sem prišel iz nebes. Če kdo jé od tega kruha, bo živel vekomaj. Kruh pa, ki ga bom dal jaz, je moje meso za življenje sveta.« Judje so se tedaj med seboj prepirali in govorili: »Kako nam more ta dati svoje meso jesti?« Jezus jim je tedaj rekel: »Resnično, resnično, povem vam: Če ne jeste mesa Sina človekovega in ne pijete njegove krvi, nimate življenja v sebi. Kdor jé moje meso in pije mojo kri, ima večno življenje in jaz ga bom obudil poslednji dan. Kajti moje meso je resnična jed in moja kri resnična pijača. Kdor jé moje meso in pije mojo kri, ostaja v meni in jaz v njem. Kakor je mene poslal živi Oče in jaz živim po Očetu, tako bo tudi tisti, ki mene jé, živel po meni. To je kruh, ki je prišel iz nebes, ne tak, kakršnega so jedli vaši očetje in so pomrli: kdor jé ta kruh, bo živel vekomaj.«

(Jn 6, 45–8,1)

Lučka

Kristus je razumel, da imamo strašno lakoto po Bogu. Razumel je, da smo bili ustvarjeni za ljubezen. Zato je samega sebe napravil za kruh.

Sv. Mati Terezija

Papežev »oratorij«

Smo v pričakovanju oratorija v naši župniji. Tudi papež Frančišek si je v začetku junija vzel čas za neke vrste »oratorij«. »Dečki in deklice, pravijo mi, da moram kaj povedati. A jaz rad poslušam! Ti, bi rad govoril ...? Pridi, pridi ...« S temi besedami se je začel papežev sproščeni dialog z otroki, ki so prispeli v Vatikan s tako imenovanim otroškim vlakom. Gre za pobudo, ki je letos že petič zapovrstjo potekala pod okriljem organizacij Dvorišča za pogane Papeškega sveta za kulturo. Predsednik tega dikasterija, kardinal Gianfranco Ravasi, je med pozdravnim nagovorom povedal, da so se otroci na današnje srečanje pripravljali več mesecev. In sicer s pomočjo knjige, ki so jo napisali strokovnjaki in ki kaže, kako je zemlja takrat, ko se zdi »hudobna«, v resnici kakor človek, ki je bolan, ima vročino, in se začne tresti. Na vlakcu je bilo tokrat namreč okoli 400 otrok, starih od 6 do 12 let, ki prihajajo iz krajev v osrednji Italiji, katere je v zadnjem letu prizadelo več potresov.

Dialog z otroki: Kako je bilo prve dni po potresu? Papež Frančišek je otroke med pogovorom v atriju dvorane Pavla VI. povabil, naj mu povedo, kako so živeli prve dni po tragediji. Neki deček je tako povedal, da je bila večina hiš in cerkva uničenih. Po močnih potresnih sunkih pa je čez bregove stopila tudi reka, ki je bila dotlej plitva. Nekdo drug je poudaril, da je bilo tiste dni težko, saj so se porušile tudi šole. Papež sam je videl, ko je obiskal tiste kraje, da je šolski pouk potekal v šotorih. Ponekod je še sedaj tako. Drugje, kot je povedal nekdo od otrok, pa so si lahko opomogli s pomočjo prinesenih montažnih hišk. Pri tem je papež Frančišek poudaril, da je po takšnih

katastrofah pomembno najti moč, da »se človek pobere«.

Otroci so mu nadalje povedali, da so šolo nekaj časa po potresu imeli popoldne. Sedaj so urniki ponovno običajni in pouk poteka do pol dveh, kar je bolje, saj so dopoldne bolj spočiti. Nihče od otrok zaradi potresa ni izgubil šolskega leta. Gaia iz kraja Acquasanta je papežu Frančišku povedala, da so bili sprva hudo prestrašeni. Ni se vedelo, kdo je preživel, kaj se je zgodilo z domovi drugih. Toda na srečo so se rešili vsi, saj v njihovem kraju ni bilo tako velike škode. Šola je bila nekaj časa nedostopna, a nato so jo s sodelovanjem vseh obnovili. »To je dobro, kajti ko delajo vsi skupaj, vsi za isti cilj, gredo stvari bolje,« tako ji je odvrnil sveti oče. Da so po potresu ponovno začeli s poukom, pa je bilo potrebno več časa v kraju Norcia, je povedal Juan Camillo. Šola se je večkrat selila, najprej v šotore in nato v prostore srednje šole. Šele marca so ponovno začeli z običajnim poukom.

Deklica Ginevra je povedala, da se je med potresom povsem porušila hiša njene babice. Le-ta se je na koncu rešila. Maria Vittoria iz Cascie, kjer je prav tako bilo veliko problemov, pa je papeža povabila, naj jih obiše. Neki drugi deklici, ki je rekla, da bi rada šla v restavracijo, je sveti oče odvrnil s šalo, da kadar nekdo reče tako, to pomeni, da želi, da papež srečanja »ne bi preveč podaljševal«.

Gospod nam pomaga, da si opomoremo. Svoj pogovor z otroki je tako sklenil z besedami, da je tisto, kar so doživeli, nekaj hudega, katastrofa. In katastrofe ranijo dušo: »Toda Gospod nam pomaga, da si opomoremo. Zaupate v Gospoda?« Otroci so mu odgovorili: »Da!« Skupaj so

nato zmolili zdravamarijo, da bi se Mariji zahvalili za lepe stvari v času te katastrofe: »Ena od stvari, ki so Jezusu najbolj všeč, ena od besed, ki so Gospodu najbolj všeč, je beseda: 'najlepša hvala'.«

Povzetek s spletne strani: sl.radiovaticana.va/news, pripravil Bogdan Oražem.

Pastoralne spremembe

Že bežen pogled na izvod »novomašne« Družine razkriva velikansko nasprotje med številom jubilentov, ki počasi že odlagajo plug napornega oranja »Božje ledine« in številom novomašnikov, ki ta plug šele prijemajo v roke. Letos smo se razveselili treh novomašnikov, kar pa je tudi najnižje število v zadnjih 70. letih. Gotovo da to ni razlog za obup, prej razlog za še bolj zavzeto molitev za nove duhovne poklice. V primerjavi s številnimi evropskimi narodi, kaj šele z misijonskimi deželami, je delež duhovnikov pri nas na število prebivalcev še izjemno visok. Vendar pa smo v času, ko bodo potrebne pastoralne spremembe, predvsem ukinjanje in združevanje manjših župnij. Spremembe, ki so jih sosednje »duhovno postarane« dežele morale sprejeti že pred leti. Glede tega je škofija Koper že sprejela »drastične« ukrepe, o katerih ste lahko brali tudi v tedniku Družina.

Tudi naša dekanija letos ne more mimo teh sprememb. Zaradi upada poklicev salezijanci zapuščajo župnijo Ig. Namesto treh salezijanskih duhovnikov na to področje prihaja zgolj eden škofijski. Naš nekdanji kaplan Peter Nastran zapušča župnijo Črni Vrh in odhaja na Koroško Belo. Sam sem zopet dobil dekret za Črni Vrh, tokrat brez duhovnega pomočnika. Ker sem ocenil, da sam tega dela ne bom zmožel, sem se tudi

sam odpovedal župniji. Pripravljen je bil dekret za župnijo nekoliko bolj vzhodno od nas. Potem je prišla moja bolezen, ki je vse postavila na glavo. Kdo bi hotel »kilavega župnika«? Tako ta »kilavi župnik« za sedaj še ostaja med vami. Kot zasilno rešitev so na škofiji poiskali pomočnika, bolje rečeno mašnika za »mašit luknje«. Dosedanji vrhniški župnik Blaž Gregorc je sprejel naporno službo škofijskega ekonoma. Gospod Blaž je doma iz Radovljice. Novo mašo je imel leta 1991 prav v času vojne za Slovenijo in je tako že »prekaljen borec« za nebeško kraljestvo. Velikodušno je ponudil svojo pomoč. Maševal bo lahko ob nedeljah in morda še za kakšen praznik. Po dogovoru s škofijo in našim župnijskim pastoralnim svetom že od tega meseca naprej uvajamo nekatere potrebne spremembe. Vse nedeljske maše bodo od zdaj ob 7^h in 10^h. Ob žegnanjih na podružnicah druga maša v župnijski cerkvi odpade. Nedeljska maša v Črnem Vrhu bo ob 8.30. Maše za praznike, ki so v delovnih dneh, bosta doma dve; zjutraj ob 8^h in večerna, v Črnem Vrhu pa eno uro pred večerno mašo v Polhovem Gradcu. Prosim, da z razumevanjem sprejmete te spremembe.

Obenem bi rad še enkrat izkoristil priliko in se vam zahvalil za vaše molitve v času moje bolezni. Bil je hudo, a hkrati poseben milosten čas, ko sem še posebej čutil, kako nam je v takih trenutkih Bog blizu, še posebej po molitvi dobrih ljudi. Tudi v prihodnje računam na vašo potrpežljivost, pomoč in predvsem molitev, da zdržimo vsaj še kakšen dan. Če sem se namreč česa naučil v bolezni, je gotovo resničnost Jezusovih besed: »Dovolj je dnevu lastna teža ...« Živeti je treba danes, jutri pa je še v Božjih rokah.

Bogdan Oražem, župnik

V temni uri se rojeva novo

»V temnih urah se rojeva novo. To nam kažejo tudi svetopisemske podobe hlevčka, trnovega grma, puščave ... Povsod se je rojevalo novo, dobro, svetlo.« Tako je ob predstavitvi knjige v Vertikali (In der Vertikale) letos maja v Špitalu ob Dravi dejal generalni vikar škofije Krka na avstrijskem Koroškem, msgr. dr. Engelbert Guggenberger.

Gospod Guggenberger je velik ljubitelj gora in odličen alpinist. Ko se mu je leta 2015 zgodila huda nesreča, padec v izjemno težki smeri Messner-Führe v srednjem steburu gore Heiligkreuzkofel v Dolomitih, je kazalo slabo. S plezanjem še posebej. Kot človek, ki brez gora ne more, je doživljal temne ure, a obenem brskal po spominih. In iz njih je nastala čudovito lepa knjiga, ne le o gorah, ampak tudi o življenjskih vprašanjih, veri ... Izjemno prepletanje tuzemskega in presežnega. Veselje za bralca, pesem za ljubitelja gora.

Ko je gospod Guggenberger razlagal svoje soočenje z nesrečo, je najprej navedel pisatelja Roberta Stevensona (Skrivnostni otok): »V življenju ne gre za to, da imaš dobre karte, pač pa, da s slabimi igraš dobro.« Zatem pa je s ponosom dejal: »Ta knjiga je to, kar je nastalo iz slabih kart.« Govoril je tudi o tem, kako se mu je nesreča pripetila nepričakovano, ko je že bil iz najhujšega dela stene. Četudi mu je kljub letom v gorah šlo večinoma izjemno, je tam nenadoma moral sprejeti svojo »zlomljivost«. »In le tedaj, ko sprejmeš to dejstvo, se lahko gradi novo,« je rekel.

Prav človekovo spoznanje, da je majhen, da so sile, ki ga presegajo, mu pomagata, da naredi nekaj novega. Ko je opisoval svoje plezanje v slovitih dolomitskih stebrih Treh Cin, je dr. Guggenberger dejal: »Ko človek stoji pod severno steno Velike Cine,

preprosto verjame, da so sile, večje od njega. Da nekje mora biti Bog.« In sem tudi sam pomislil na tiste veličastne stebre, ki sem jih, seveda, gledal le od spodaj. Tako gladka in previsna večstometrski stena, da če z vrha vržeš kamen, pade na melišče petdeset metrov od stene, človeka naredi ponižnega. So alpinisti, ki se stene kljub mogočnosti lotijo, preudarno, telesno in duševno pripravljeno, in uspejo. A verjetno ne bi uspeli, če v steno ne bi odšli z vsem spoštovanjem. To pa je možno le ob ponižnosti, ob priznanju, da sem »samo človek«. Da so sile, ki presegajo moje moči. Da so v življenju stene, ki mečejo velike sence. Da je pot iz sence proti svetlobi strma in nevarna. Da moram zaupati v božjo pomoč. Da bo v senco posijalo sonce in bodo sredi na videz povsem kamnitega pobočja pognale cvetlice. Da se v temni uri že rojeva svetloba.

Nenazadnje nam vsako poletje – ko je sonca v izobilju, ko potuje visoko čez nebo in so sence kratke, ko se svetloba razliva vsepovsod – nedvomno potrjuje, da po dolgih in temnih zimskih nočeh pridejo svetli dnevi. Tako v naravi kot v življenju. Da se iz sence, iz temnih ur vedno znova rojeva svetloba. Novo.

Marjan Bradeško

Izkušnja krščanstva v Egiptu

Pozdrav vsem s študijske izmenjave v Egiptu! V Izmailii, mestu na Sueškem kanalu, preživljam julij. Vsak dan grem za nekaj ur v bolnico na oddelku ginekologije in porodništva, sicer pa malo lenarim (za kar krivim seveda vročino), zvečer si končno upamo iti ven z domačini, za vikende pa odkrivamo kakšne bolj oddaljene koticke

Egipta. Tukajšnji svet je zelo drugačen od našega, ne le zaradi puščavske pokrajine, pač pa predvsem zaradi islamske vere. Ženske hodijo zakrite, od mnogih mošej se petkrat na dan razlega klic k molitvi, alkohola in svinjine se praktično ne dobi ... Malo sem že pogrešala naš krščanski svet, zato sem res vesela, da sem to nedeljo celo uspela iti h katoliški maši (tu je sicer nedelja bolj podobna ponedeljku, saj imajo prosta dneva na petek in soboto). To je bil cel projekt, zahvala za uspeh gre Madline, eni od kontaktnih oseb. Je ena redkih, ki se ne zakriva; ob prvem srečanju mi je zaupala, da je kristjanka in da se ji lahko kdaj pridružim pri maši. Njen brat me je pobral s slabo uro zamude (nikakor me niso pustili, da grem sama s taksijem v center); mislila sem, da bomo zamudili celo mašo, a izkazalo se je, da ta tukaj traja več kot dve uri, tako da smo vseeno ujeli večji del. Preden smo vstopili na cerkveno dvorišče, so nam varnostniki pregledali torbice in preverili osebne izkaznice. Okoli cerkve se je sprehajalo nekaj vojakov s puškami. To je zaradi nekaterih incidentov, ki so se nedavno zgodili, mi razložijo.

In tukajšnji kristjani so mi za zgled, ni jim vedno lahko preživeti. A morda je prav zato njihova vera toliko bolj trdna.

Obred pri maši je bil zelo različen od našega, bolj malo sem razumela, za kar je seveda kriva tudi arabščina. Duhovnik je obrnjen stran od ljudi, proti tabernaklju. Večina molitev je pétih, melodije so zelo podobne klicu muslimanov k molitvi, ki ga poslušamo petkrat na dan. Vsa znamenja med mašo so bolj otipljiva, npr. blagoslov z žegnano vodo je podoben »tušu«, pri obhajilu namesto hostij delijo pravi kruh ... Madline, ki je sicer pripadnica koptske (ortodoksne) Cerkev, je rekla, da je ta

obred zelo podoben njihovemu, čeprav je katoliški. Jaz si tako nekako predstavljam starodavne obrede prvih kristjanov. Naše maše so se mi v primerjavi s to zazdele nekako bolj na instant varianto, prilagojene nenehnemu pomanjkanju časa, biti mora čimbolj zanimivo, za mlade ...

Videlo se je, da niso vajeni tujcev v svoji cerkvi, saj so se glave ves čas na skrivaj obračale proti meni. Vmes me je še celo duhovnik prišel pozdravit in vprašat, od kje sem. Na koncu smo se tudi prijetno zaklepetali, jim je bilo v čast, da sem prišla. Skratka, lepa izkušnja. Čeprav je bilo vroče in naporno in na momente dolgočasno, sem se počutila nekako domače sredi muslimanskega sveta. In tukajšnji kristjani so mi za zgled, ni jim vedno lahko preživeti. A morda je prav zato njihova vera toliko bolj trdna.

Ostaja mi hvaležnost za to, kar imamo kristjani v Sloveniji.

Meta Rus

Trideset let MIVA

371 izpeljanih projektov, 234 avtomobilov, 36 koles, 29 motorjev, 11 kombijev, 9 priključkov za delovne stroje, 8 čolnov, 9 traktorjev, 9 tovornjakov, 6 minibusov, 5 prikolic, 4 reševalna vozila, 2 radijski postaji, 1 avtobus, 1 delovni stroj, 1 štirikolesnik, 1 plug, 1 brana, 1 pristan. To je izjemendosežek dobrote Slovencev v 30 letih delovanja MIVA Slovenije. Zato ni čudno, da vedno, ko sem na obisku pri odgovornih na MIVA Avstrija, z začudenjem in odobravanjem govorijo o dobroti Slovencev in njihovi podpori misijonom in misijonarjem. Za nami je praznovanje 30. obletnice MIVA Slovenija. Zbrani na Brezjah smo ob navzočnosti najbolj odgovornih iz MIVA Avstrija in Misijonskega središča Slovenije,

misijonarjev, številnih duhovnikov in vernikov, dobrotnikov misijonov, doživeli prav posebno praznični in simbolični obred. Blagoslov dveh novih misijskih vozil, med njimi bo še posebej uporaben novi rešilec za misijon in bolnišnico v Ampitafa na Madagaskarju, kjer deluje misijonar Janez Krmelj. Kaj pomeni prevozno sredstvo za delo naših misijonarjev, naj pove kar Janez Krmelj sam:

»Prevozno sredstvo je velika dobrina za nas in za mnoge druge po naših župnijah. Koliko življenj letno reši že en avto? Pa tudi mnogovrstne druge usluge lahko ponudimo ljudem, saj pri nas ni nobenega avtomobila, razen našega misijskega. Zadnje čase lahko veliko gradimo tudi na podeželju. Možnosti transporta so nam ponujene preko MIVA organizacije. Hvaležen sem Vam v misijskem središču, kjer že mesece pred Krištofovo nedeljo skrbite za pripravo te široke akcije po vsej domovini. Še posebna zahvala pa gre vsem, Bogu hvaležnim dobrotnikom, ki za vsak prevožen kilometer darujete nam za nakup misijskih vozil. Tu smo res veseli teh robustnih Toyot, ki obvladajo tudi najtežje razmere na tukajšnjem podeželju, kjer se premikamo po blatu in strminah čisto počasi. Pogosto uporabljamo tudi vitel. Vso to opremo dobimo po Vaši zaslugi. Za vse Vam Bog poplačaj in Sveti Krištof tudi prosi za nas vse, da je varnost za nas večja. Hvala za vse!«

Janez Krmelj, misijonar na Madagaskarju

Ob 30. obletnici akcije MIVA v Sloveniji je nekdanji ravnatelj in začetnik te akcije pri nas, Stane Kerin, takole zapisal:

Nekateri dogodki spreminjajo zgodovino in življenje ljudi. V osemdesetih letih

dvajsetega stoletja je bil nekakšen nemir med ljudmi. Nekaj se je dogajalo, čeprav tega ne bi mogli z besedami točno opisati. Na eni strani so bile boleče izkušnje, na drugi strani pa želja, da bi se nekaj spremenilo. Med mladimi, ki so se zbirali k raznim mladinskim skupinam, se je dogajalo marsikaj. Organizirala so se razna srečanja, tudi mednarodna. Morda je bila to želja po nečem drugačnem, novem. Slutilo se je, da bo prišlo do sprememb. Življenje pod komunizmom je kljub poudarjanju človeškega obraza te ideologije stiskalo ljudi. V tistih časih so bili tudi na misijskem področju med Slovenci možje in žene, ki so znali navduševati ljudi za misijsko delo, na preprost način vtakati misijone v vsakdanje življenje kristjanov. Jeseni leta 1986 so se zbrali na II. vseslovenskem misijskem simpoziju v Tinjah na avstrijskem Koroškem. Tema je bila Mladi in misijoni. Na zanimivih predavanjih so se z ene strani prepletale izkušnje misijskega dela med Slovenci po II. svetovni vojni v Argentini med begunci, ki so morali bežati iz Slovenije in si reševati življenje, in nove ideje misiologije, ki so vzniknile v Sloveniji. Prepletalo se je delo dveh misijskih delavcev iz Argentine, Franca Sodje in Ladislava Lenčka (lazarista) ter profesorja misiologije na Teološki fakulteti v Ljubljani dr. Draga Ocvirka. Vmes so bile izredno pomembne misli in ideje, ki so jih prispevali predstavniki Slovencev iz avstrijske Koroške, zlasti Jože Kopeinig. Na simpoziju so bili tudi nekateri mladi laiki – Anica Tomažič, Mojca Legan, Helena Škrabec – ki so se pripravljali na nekajletno delo v misijonih. Njihov odhod v misijone je spodbudil še druga dekleta za misijone. Ob zgledu in zlasti misijskem delu Slovencev po svetu smo postali nemirni tudi doma. Na tistem simpoziju na Koroškem, onstran meja trdega komunizma, se je porodilo kar nekaj

konkretnih idej, kako oživiti misijsko delo v Sloveniji. Takratni ljubljanski nadškof dr. Alojzij Šuštar je imel izostren čut za misijsko poslanstvo Cerkve. Pojavile so se razne spodbude. Med njimi je bila tudi akcija MIVA. Nadškof Šuštar je sam videl potrebnost prevoznih sredstev, ko je istega leta (1986) obiskal misijonarje v Zambiji in na Madagaskarju. Prav navdušujoče je bilo doživeti, kako so se teoretična spoznanja s simpozija prelivala od besed h konkretnim dejanjem. Potrebni je bilo še nekaj mesecev in nadškof Šuštar me je v mesecu marcu leta 1987 kot mladega kaplana poklical k sebi in vprašal, ali bi prevzel organiziranje akcije MIVA v Sloveniji. Sprejel sem. Začelo se je brez kakršnekoli finančne osnove, s takratnimi »nič dinarji«. Kako začeti? Nadškof je sicer rekel, da bi škofija dala na razpolago nekaj sredstev za začetek, a kaj, ko se je vsem zdel začetek nove akcije za misijone popolna utopija. Primerno temu razmišljanju in dvomom ni bilo nobene denarne podpore (niti za pisma, papir, znamke ali plakat). Začeti smo morali drugače. Ideja je bila dobra in škoda se mi je zdelo, da bi zaradi nerazumevanja nekaterih padla v vodo.

Ko smo se spraševali, kako naprej, me je spodbujala misel, ki sem jo v tistem času prebral o začetniku MIVA. To je bil nemški redovnik iz reda Oblatov Brezmadežne p. Pavel Schulte, OMI. Rekli so mu »leteči pater«, ker je prvo svetovno vojno preživel kot pilot. Videl je, kako je vsak dan napredovala tehnika. V misijonih pa je doživel tudi smrt svojega dobrega prijatelja misijonarja, sobrata p. Otta Furhmana, ki je bil misijonar v Namibiji. Umril je junija 1925 zaradi malarije. Cel teden so ga vozili s preprostimi vozovi in nosili na svojih ramenih proti bolnici. Niso pravočasno prišli do bolnice, zato je p. Otto dan pozneje umrl. In takrat se je v njem rodila ideja,

da bi pomagal svojim sobratom in drugim misijonarjem s prevoznimi sredstvi ter tako dobesedno pomagal reševati življenje. Tako je p. Pavel brez financ dne 27. aprila 1927 v Kölnu ustanovil organizacijo MIVA.

Tudi MIVA v Sloveniji je zaživela brez financ, samo z moralno podporo takratnega nadškofa dr. Alojzija Šuštarja. Velikega pomena je bila tudi moralna podpora direktorja MIVA AUSTRIA, Franza Kumpfmüllerja, in slovenskega rojaka na Koroškem, Jožeta Kopeiniga. Začeli smo tako, da je Tone Seifert, tehnični urednik na tedniku Družina, oblikoval obesek za ključ s podobo sv. Krištofa. Z izdelovalcem obeskov smo se dogovorili, da bomo plačali, ko jih bomo dovolj prodali. Tako se je začelo. Prva sredstva za akcijo so bila zbrana. Sledil je dopis za župnike in prvi plakat, saj je bilo treba navdušiti duhovnike po župnijah, da so se vključili v zbiranje denarja za pomoč pri nakupu prevoznih sredstev za naše misijonarje. Odziv je bil zelo dober. V prvi akciji leta 1987 smo zbrali dovolj za prvo misijsko terensko vozilo. Veliko, če vemo, da je v svoji prvi akciji MIVA AUSTRIA zbrala zgolj za 12 koles. Višina zbranih darov je bila presenetljiva ne samo za Slovenijo, ampak tudi za druge MIVA organizacije. Pri tem spodbujanju so svojo nenadomestljivo vlogo odigrali naši župniki po celi Sloveniji. Bilo je nekaj novega in konkretnega za dobro človeka. Ne pozabimo, da se je vse to dogajalo še v času komunizma. Prvi obeski za ključ so bili narejeni dan pred blagoslovom avtomobila v Žihpoljah na avstrijskem Koroškem, kamor me je povabil Jože Kopeinig. 31. maja 1987 sem šel na Koroško, kjer sem imel zjutraj ob 8.00 mašo in pridigo o potrebnosti misijskih vozil za misijonarje. Po maši je bila kratka predstavitev akcije MIVA, blagoslov vseh vozil vernikov in še posebej blagoslov misijskega vozila, ki

je bil namenjen na Madagaskar naši laični misijonarki Anici Tomažič. Tam sem se prvič srečal z direktorjem MIVA AUSTRIA Franzem Kumpfmüllerjem. Veliko mu je pomenilo, da se je začela akcija MIVA tudi v Sloveniji, pa še v času komunizma. Nismo vedeli, kako bo, kakšen bo odziv takratne oblasti.

Pomembno je bilo, da se je začelo lepo sodelovanje med MIVA iz Slovenije in Avstrije. To so bili veliki in pomembni dogodki, ki se jih takrat še niti nismo zavedali. Prvi blagoslovi misijonskega vozila v Sloveniji. Da bi še naprej ljudi spodbujali in jih za novo akcijo MIVA navduševali, smo organizirali blagoslov prvega kupljenega misijonskega vozila v Sloveniji. Izbrana je bila župnija Vrhpolje pri Vipavi, kjer je veliko duhovnih poklicev ter misijonarjev in misijonark (tudi laiška misijonarka Anica Tomažič). 1. julija 1987 sem pri cerkvi na Viču pričakal Jožeta Kopeinigain in Franza Kumpfmüllerja. Zvečer ob 20. uri je bil prvi blagoslov vozila v Vrhpolju. Slovesnost je vodil koprski škof Metod Piriš. Kljub pozni uri in delovnemu dnevu se je zbralo neverjetno veliko ljudi in skoraj vsi so vztrajali do konca. Slovesnost je trajala celi dve uri. Podoben blagoslov avtomobilov smo organizirali v več župnijah in odziv ljudi je bil povsod zelo lep. 18. julija 1987 je bil blagoslov avtomobila za Janeza Puhana v Bogojini (fotografija je v Družini št. 30, letnik 87), 19. julija pa na Brezjah, ki ga je imel škof Jože Kvas. 7. oktobra pa je bil v Rovtah blagoslov prvega misijonskega avtomobila, kjer smo bili Slovenci od začetka zraven. Avto je bil namenjen rojaku iz Rovt, misijonarju Janku Slabetu. Tudi v drugem letu akcije (1988) je bila MIVA deležna lepega odziva ljudi. 16. julija je bil na Brezjah blagoslov avtomobila za misijonarja Klemena Štolcarja. Isti dan je bil blagoslov tega avtomobila tudi v župniji

Gorje, kjer je bil župnik njegov brat Nikolaj Štolcar. 24. septembra so v Rogaški Slatini blagoslovili Toyotin Land Rover za lazarista Ivana Štanta, misijonarja na Madagaskarju. Tistega leta, 1988, smo se veliko pogovarjali o tem, da bi akcijo MIVA iz Slovenije razširili tudi na republiko Hrvaško, saj smo bili takrat še v skupni državi Jugoslaviji, vendar se to ni zgodilo. Leta 1989 so bili blagoslovi avtomobila Toyota Land Cruiser za lazarista Jožeta Adamiča, misijonarja na Madagaskarju, 8. julija na Sveti Gori pri Gorici in v župniji Ajdovščina/Šturje, 9. julija v Šmartnem pod Šmarno goro, Žalni (pri Grosuplju) in v Žužemberku. Blagoslovi nabavljenega misijonskega avtomobila – istega po različnih župnijah – so bili na začetku namenjeni temu, da bi spodbujali zanimanje za novo akcijo MIVA. Avto je vedno pripeljal direktor avstrijske MIVA Franz Kumpfmüller. Pri vsakem blagoslovu je z nagovorom močno spodbudil vse navzoče. To je bilo nekaj čisto novega, na kar prej nismo bili navajeni po naših župnijah. V prvih letih je bila ves čas v zraku tudi negotovost, kako dolgo bo totalitarna oblast to akcijo še dopuščala. In vendar nam je uspelo. Oblast je propadla, akcija MIVA pa se je ohranila in razvijala vse do danes.

Želim si, da bi tudi danes bilo nekaj tega navdušenja, optimizma, veselja in zlasti poguma narediti nekaj dobrega za človeka. Za nekoga majhna in nepomembna iskrica (ideja) na vseslovenskem misijonskem simpoziju v Tinjah na Koroškem leta 1986 je v letu 1987 zanetila velik ogenj dobrote po vsej Sloveniji. Ta ogenj dobrote še danes gori in prinaša ljudem na obrobju po vsem svetu upanje, vero in ljubezen. Pomaga prinašati Jezusa ljudem po uničenih poteh in še dlje, na konce uničenih poti in cest ter v ljudeh odkrivati in potrjevati njihovo dostojanstvo. Nadškof dr. Alojzij Šuštar je

dobro videl, razumel in spodbujal delo za te pozabljene ljudi. Morda bo tudi 30 let delovanja akcije MIVA Slovenija spodbuda, da ne bi pozabljali, ampak da bi videli in nekaj konkretno naredili iz svoje vere in zaradi nje.

Stane Kerin

Molitev za srečno vožnjo

O, Jezus, ponižni in usmiljeni brat vseh ljudi,

bodi tudi meni – vozniku prijatelj in sovoznik v življenju in smrti!

Vdan v Božjo voljo Te iskreno prosim, da bediš nad menoj in vsemi drugimi vozniki.

Ti poznaš vse skušnjave in nevarnosti, ki mi pretijo na cestah.

Zato srčno želim,

da bi Ti uravnaval moje čute, moje ude in moj razum.

Dobrotljivo mi očisti in razsvetli misli, želje, besede in dejanja.

Ne dopusti, da se ponesrečim jaz ali da bi postali zaradi mene drugi nesrečni.

Naj se vedno ravnam po prometnih predpisih in vozniških dolžnostih.

Le tako bom mogel s Tvojo pomočjo varno voziti po cestah življenja.

In Ti, o Marija, izprosi mi s svojo ljubečo materinsko besedo

pri Bogu pravo spoznanje,

potrebno zdravje in previdnost za srečno vožnjo.

Posebno me priporoči za milost stanovitnosti.

Potem bom vozil zares srečno tudi v večno življenje.

Amen!

(Kristjan moli, 1982, str. 53)

Praznovanje ob tridesetletnici MIVA na Brezjah

Misijonska nedelja, 23. julij 2017. Popoldne se kljub veliki vročini pet polhograjskih faranov z gospodom župnikom odpravi na Brezje k Materi Božji. Tam srečamo še dva zakonska para in družino Krmelj. Zakaj? Tukaj na Brezjah praznujemo trideset let MIVA. Kaj je MIVA, najbrž veste. MIVA, to je pojem, ki pomeni podvig, navdušenje, solidarnost, radodarnost in aktivno pomoč misijonarjem. Po nekaj kilometrih vožnje iz Polhovega Gradca smo se v avtu tudi mi pridružili z molitvijo rožnega venca uri molitve, ki je bila pred mašo.

Pridemo pred baziliko, zagledamo dva rešilna avta, okrašena s slovenskim simbolom, rdeči nagelj, zelenje in zastava. Na voznikovi strani na steklu piše: za g. Krmelja, na drugem : za g. Kerina. Hvala ti, Bog in Marija ter dobri ljudje.

Pridružimo se sveti daritvi, ki jo je daroval upokojeni nadškof Alojz Uran s petindvajsetimi duhovniki. Med njimi je bilo nekaj misijonarjev. Med mašo je s petjem sodelovala družina Sešek: Jure, Urška, Luka. Pridigar je bil gospod Jože, misijonar na Madagaskarju. Seznanil nas je z dogodivščinami, problemi v misijonih in kaj jim pomeni avto, motor, kolo ... Obenem se nam je zahvalil za vso podporo, darove in molitve. Brez vas bi nam bilo težko, je povedal. Gospod Franz Kumpfmüller, dolgoletni direktor MIVA v Avstriji, je povedal nekaj besed o nastanku MIVA v Sloveniji. Ravnatelj misijonskega središča, Matjaž Križnar, je opisal preteklost te organizacije. Tudi mi lahko veliko naredimo za misijone, ne samo finančno, ampak da molimo za naše misijonarje. Po končani sveti daritvi je gospod nadškof Uran blagoslovil

ta dva rešilna avta in druge avtomobile. Čez dobre pol ure so člani MIVA sedli v vozili in se odpeljali v Trst, na ladjo. Čez dober mesec se bo našemu gospodu Janezu uresničila prošnja in želja. Gospod Janez, Bog blagoslovi vsa vaša pota. Mi smo se vračali ob prepevanju pesmi. Tako smo se z lepimi dožitvji srečno vrnili domov. Hvala ti Marija.

Marija Rutar

Naša Mati Marija

V zrelosti poletja žitno klasje moli večerni ave.

Ptički pojejo soncu, ki tone v varnost večernega zavetja.

V toplem večeru dišeči vonj po pokošeni travi.

A na zahodu ognjeni oblak naznanja jasnost jutrišnjega dne.

A jaz premišlujem, kam jutri?

Odločim se porovati k naši Materi Mariji.

Vstopim v cerkev, prijetno hladno, a pri srcu toplo.

V molku pred Marijinim oltarjem v preprosti molitvi

hočem izročiti Bogu in naši Materi

Mariji vse težave, bolečine in vse moje drage. Obenem se zahvalim za vso dobroto in dobre ljudi,

ki mi jih dajeta.

Svoje življenje izročim Bogu in Materi Mariji. Napolnjena z Božjo milostjo in srečo

zapuščam svetišče Matere Marije. Pridi, romar, pridi, kliče Marija.

Vzemi si čas vsaj nekaj ur ali dan in poromaj k Mariji.

Čaka nas, vsakega posebej.

Življenje so vzpetine in doline, tako je včasih kar hudo.

Ali nosimo to bolečino dejavno v boju s tvojo pomočjo.

Hvala ti, naša Mati Marija!

Marija Rutar, 2017

»Le zvoni mi ...«

Pesem Rože Gantar je iz »ciklusa« pesmi z naslovom Počitniški utrinki. Značilen vsakdanji prizor, pogost v naših vaseh, je upesnjen s prizorom približevanja vernikov cerkvi, po domače povedano: ljudje gredo v cerkev. Slovesno, veselo občutje poudarja sonce, tudi to se »zliva« tja. Njegovo svetlobnost dopolnjujejo zvočni utrinki, zajeti z zvonjenjem. Živahno občutje pesmi se končno strne s pogledom v mirujočo večno luč in tabernakelj, ki priključa besedo Bog ter citat iz Svetega pisma. Iz dejavnega sveta vernik poklekne v zbrano držo služenja Bogu.

Milka Bokal

Počitniški utrinki

/.../

Praznični stopajo ljudje med slovesnim zvonjenjem

mimo svečanih nedeljskih hiš.

Od vseh strani se zlivajo v cerkev ljudje, zvonovi, sonce.

*Vse mirnejši so ljudje,
vse tišji zvonovi,
vse manj svetlo je sonce.
Le še večna luč in tabernakelj in Bog.
Govori, Gospod, tvoj služabnik poslušaj!*

Roža Gantar

Urn timer dogodkov:

- 6. avgust – romanje treh Slovenij na Višarje – lastni prevoz
- 12. avgust – peš romanje na Brezje
- 13. avgust ob 10^h – žegnanje pri Sv. Lovrencu na Gori
- 15. avgust – praznik Marijinega vnebovzetja – veliki šmaren
- 16. avgust ob 20^h – Rokova maša na Brišah
- 17.–19. avgust – priprava animatorjev oratorija na Zaplani
- 20. avgust ob 10^h – žegnanje pri Sv. Elizabeti na Podrebri
- 21.–25. avgust – Oratorij »Dotik nebes«
- 27. avgust ob 10^h – žegnanje pri Sv. Martinu na Setniku

Obvestila in vabila

Oratorij 2017: »Dotik nebes!«

Dragi otroci!

Tudi letos vas animatorji vabimo na oratorij, ki bo potekal med 21. in 25. avgustom. Zgodba oratorija nosi geslo: »Dotik nebes«. Glavni junak pa je zavetnica naše župnije, Marija. V spomin na 100. obletnico fatimskih prikazovanj bomo tudi mi med

nas povabili našo nebeško mater Marijo. Da bo oratorij res za vse nas »dotik nebes«, bomo animatorji poskrbeli z dobro pripravo na Zaplani od četrta 17. do sobote 19. avgusta.

Na Zaplano bomo odšli v četrtek, 17. avgusta ob 18^h izpred parkirišča ob župnijskem vrtu. S seboj vzemite spalne vreče ali rjuhe, vzorce za delavnice, copate za v hišo, športne copate in osebno opremo.

Čiščenje župnijske cerkve:

- 5. avgust – Dolenja vas, Dvor, Belica, Babna Gora, Hrastenice in Log
- 12. avgust – Pristava, Podreber in Srednja vas
- 19. avgust – stari del Polhovega Gradca
- 26. avgust – novi del Polhovega Gradca
- 2. september – Potok

Božji otrok je postala:

Pia Kopač – Dolenja vas 14 a

Priporočamo jo v molitev!

Oddane maše:

3 x na čast Materi Božji za zdravje, na čast Mariji, Materi duhovnikov, † Irena Mohorič, † Terezija Setnikar.

... To pa je možno le ob ponižnosti, ob priznanju, da sem »samo človek«. Da so sile, ki presegajo moje moči. Da so v življenju stene, ki mečejo velike sence. Da je pot iz sence proti svetlobi strma in nevarna. Da moram zaupati v božjo pomoč. Da bo v senco posijalo sonce in bodo sredi na videz povsem kamnitega pobočja pognale cvetlice. Da se v temni uri že rojeva svetloba.

Mala knjiga o pravi sreči

Sreča ni cilj, do katerega se prebijemo, je presenečenje, navržena nam je. Sreča je nežen dar, ki ti morda pade v naročje. Treba je torej obzirno ravnati s samim seboj, biti usmiljen do samega sebe. Dajati ljubezen in biti ljubljen.

Anselm Grün

Mašni nameni v avgustu

1	Alfonz	20 ^h
To	Ligvorij	
2	Evzebij iz Sr Vercellija	7 ^h † Marko in Cirila Šifrer - obletna
3	Lidija, Če svetopis. žena	20 ^h † Milan Velkovrh – Srednja vas - obletna
4	Janez Vianej	20 ^h †
Pe	Prvi petek	
5	Marija Snežna	8 ^h v Dvoru; † rod Kapele
So	Prva sobota	20 ^h † Janko Škof in starši Peklaj
6	Jezusova Ne spremenitev na gori	7 ^h za žive in rajne župljane 8 ^{30h} Črni Vrh; 10 ^h † starši, bratje in sestre Koprivec in Rudi Furlan
	STANOVSKA ZA OTROKE Da bi kristjani znali prepoznavati Kristusov obraz v vsakem človeku.	
7	Sikst II., Po papež	7 ^h † Gabrijel Jereb
8	Dominik, ust. To dominikancev	20 ^h
9	Terezija Sr Benedikta	7 ^h v zahvalo za 25 let mašništva
10	Lovrenc, Če diakon	20 ^h † Marija Benko – za god
11	Klara Pe	20 ^h † Bernarda Gabrovšek – za god
12	Ivana So Šantalska	20 ^h
13	19. navadna Ne nedelja	7 ^h † Albin in Neža Zorc – obl. 8 ^{30h} Črni Vrh; 10 ^h Žegnanje pri Sv. Lovrencu
	STANOVSKA ZA DORAŠČAJOČE Da bi bila Marija svetel vzor vsem otrokom in mladim na njihovih poteh življenja.	
14	Maksimilijan Po Kolbe	7 ^h
15	Marijino To vnebovzetje – veliki šmaren	7 ^h † Janez in Jožefa Gerjol – obl. 8 ^{30h} Črni Vrh; 10 ^h † Franci Rus – obletna
16	Rok, Sr spokornik	20 ^h Briše; na čast sv. Roku
17	Evzebij, Če papež	20 ^h

18	Helena, Pe cesarica	20 ^h † Ludvik Cankar – za god
19	Janez Eudes, So duhovnik	20 ^h
20	20. navadna Ne nedelja	7 ^h † druž. Malovrh – Setnik 23 8 ^{30h} Črni Vrh 10 ^h Žegnanje na Podrebrri
	STANOVSKA ZA MLADINO Da bi se voditelji narodov po vsem svetu zavzemali za resničen blagor vseh ljudi.	
21	Pij X., Po papež	7 ^h † Končan
22	Devica Marija To Kraljica	20 ^h
23	Roza iz Lime, Sr devica	7 ^h † Franc in Ivana Pustovrh - obletna
24	Jernej, Če apostol	20 ^h † Tina Gerjolj - obletna
25	Ludvik IX., Pe franc. kralj	16 ^h maša ob zaključku oratorija
26	Zefirin, So papež	20 ^h † Mari Založnik - obletna
27	21. navadna Ne nedelja	7 ^h † Ana Kopač – obletna 8 ^{30h} Črni Vrh 10 ^h Žegnanje na Setniku
	STANOVSKA ZA STARŠE Da bi bili vsi trpeči ljudje po svetu deležni človeške tolažbe in Božje pomoči.	
28	Avguštin, škof Po in cerkv. učit.	7 ^h † Avguštin Jankovec – za god
29	Mučeništvo To Janeza Krstnika	20 ^h
30	Srečko, Sr mučenec	7 ^h † Matevž in Marija Vrhovec – obletna
31	Rajmund Če Nonat	20 ^h † Anton in Ivana Koprivec – obletna

Župnija Polhov Gradec, Polhov Gradec 31, 1355 Polhov Gradec

župnik: Bogdan Oražem | tel.: 3645-124, 041/578-505

E-mail: bogdan.orazem@siol.net

<http://zupnija-polhov-gradec.rkc.si/>

Prelom in tisk: Grafika Fabjančič